

Jaycee Dugard

Mijn gestolen leven

Opmerking van de auteur

Dit boek kan op sommige lezers verwarrend overkomen, maar vergeet niet dat de tijd die erin wordt beschreven voor mij ook heel erg verwarrend was. Ik denk dat je erbij had moeten zijn om precies te kunnen weten hoe het was. En aangezien ik dat niemand toewens, probeer ik met dit boek duidelijk te maken hoe verwarrend al die jaren voor mij zijn geweest en hoe mijn familieleden en ik eronder hebben geleden.

Soms zal er opeens iemand ter sprake komen die niet eerder is voorgesteld, maar zo was het voor mij ook. Ik ervoer mijn leven niet als een opeenvolging van gebeurtenissen, en zelfs na mijn bevrijding waren sommige ervaringen onduidelijk en gefragmenteerd. Dankzij hulp van anderen ben ik gaan beseffen dat mijn ontvoering niet te vergelijken is met andere gevallen.

Omdat ik de stem die zo uniek voor mij is niet wil verliezen, heb ik alles zo opgeschreven zoals het tot me kwam. Ik ben geen echte verhalenverteller... Ik ben gewoon mezelf... En mijn ervaringen zijn bijzonder ongewoon. Ja, ik beschrijf een gebeurtenis regelmatig vanuit verschillende invalshoeken, maar soms werkt mijn geest nu eenmaal zo. Wie liever een minder verwarrend verhaal wil, moet me er over tien jaar nog maar eens naar vragen, wanneer ik het allemaal beter op een rijtje heb kunnen zetten!

Jaycee Lee Dugard, elf jaar oud

Inleiding

Ik wil eerst even iets duidelijk maken! Ik ben Jaycee Lee Dugard. Op mijn elfde ben ik door een onbekende ontvoerd. Ik werd achttien jaar lang gevangengehouden in een achtertuin en mocht mijn eigen naam niet uitspreken. Wat nu volgt, is mijn persoonlijke verslag van hoe een onfortuinlijke dag in juni 1991 mijn leven voor altijd heeft veranderd.

Er zijn twee redenen waarom ik dit boek heb geschreven. Ten eerste omdat Phillip Garrido niet wil dat iemand ooit weet wat hij een meisje van elf – mij – heeft aangedaan. Hij vindt ook dat hij niet aansprakelijk kan worden gehouden voor zijn daden. Daar denk ik anders over. Ik vind dat iedereen moet weten wat hij en zijn vrouw Nancy al die jaren in hun achtertuin hebben uitgespookt. Ik vind dat ik me niet hoeft te schamen voor wat me is overkomen, en ik wil dat Phillip Garrido weet dat ik zijn geheim niet langer hoeft te bewaren. En dat hij wel degelijk verantwoordelijk is voor zijn daad: hij heeft mijn leven en dat van mijn familieleden van ons afgepakt.

Ik heb dit verhaal ook geschreven in de hoop dat ik zo anderen kan helpen die, net als ik, iets heel ergs hebben meegemaakt. Iedereen reageert stevast geschokt en ontzet op verhalen over ontvoering, maar hoe gaan ze om met al die andere volwassenen en kinderen voor wie de situatie thuis verre van ideaal is? Ik hoop mensen ertoe aan te zetten om daadwerkelijk in actie te komen wanneer ze zien dat er in hun omge-

ving iets niet klopt. We leven in een wereld waar mensen zelden hun mond opendoen, en als ze dat wel doen, luistert er vaak niemand. Ik hoop dat onze maatschappij degenen die wél iets zeggen anders zal gaan behandelen. Ik weet dat ik niet het enige kind ben dat vreselijk is behandeld door een gestoorde volwassene. Ik weet zeker dat er veel gezinnetjes zijn die op het eerste gezicht perfect lijken, maar waar in de beslotenheid van het eigen huis de vreselijkste dingen gebeuren.

Het is veel gemakkelijker om in je eigen ‘wereldje’ te blijven wonen. Voor velen is het te eng om je comfortabele positie te verlaten. Maar het is wel de moeite van het proberen waard, zeker als je iemand, of zelfs een heel gezin, kunt redden die niet in staat is zichzelf te redden.

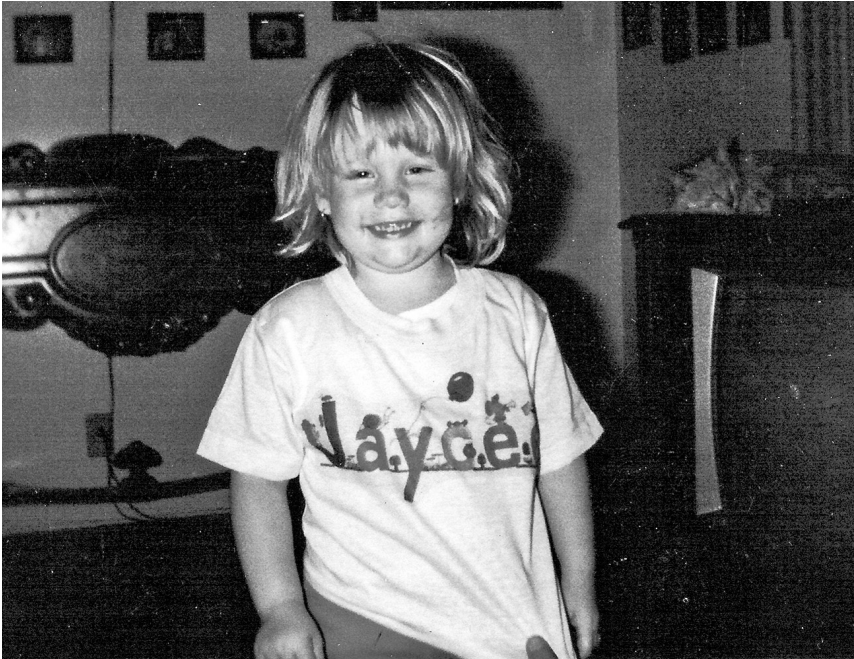
Neem bijvoorbeeld mijn geval: twee politiemensen uit Berkeley zagen dat er iets niet in de haak was en deden hun mond open. Ze hadden het mis kunnen hebben, maar ze deden er goed aan iets te zeggen. Ik zal hun eeuwig dankbaar blijven omdat ze iets voor me hebben gedaan wat ik nooit zelf had kunnen doen.

Toentertijd was elke dag weer een worsteling, maar nu kijk ik uit naar morgen, naar elke dag die voor me ligt. Na achttien jaar aanhoudende stress, wreedheden, eenzaamheid, eentonigheid en verveling, brengt nu elke dag me nieuwe uitdagingen en leerzame ervaringen waarop ik me verheug.

Ik hoop met mijn verhaal duidelijk te maken dat een mens nare situaties kan doorstaan en overleven. En dan bedoel ik niet alleen maar overleven, maar ook nog eens overleven zonder vanbinnen kapot te gaan. Ik weet nog steeds niet hoe ik het allemaal heb kunnen doorstaan, maar die vraag stel ik mezelf steeds minder vaak. Vroeger dacht ik altijd dat er misschien iemand zou zijn die het antwoord wist, maar nu begin ik te geloven dat ik het zelf al die tijd al heb geweten.

Stel jezelf eens de volgende vraag: ‘Wat zou jij doen om te overleven?’

Mijn situatie was uniek, en ik kan me niet voorstellen wat anderen dagelijks doormaken. Het enige wat ik kan zeggen, is dat je kunt overleven. Dat heb ik ook gedaan. De geschiedenis leert ons dat er, zelfs wan-

Ik, J-A-Y-C-E-E, twee jaar oud

neer er geen hoop meer lijkt te zijn, altijd nog hoop in de harten van mensen blijft bestaan.

T.S. Eliot schreef ooit: 'Ik zei tot mijn ziel: wees stil, en wacht zonder hoop; want hoop zou hoop op het verkeerde zijn.'

Ik had mijn vertrouwen en hoop op de verkeerde personen gevestigd, maar toch bleef ik die gevoelens koesteren.

Ik ben zo dankbaar voor al het moois dat ik nu bezit. Het leven is te kort om te denken aan al die dingen die je niet hebt. Ik had mijn meisjes die me kracht schonken en mijn katten die me 's nachts warm hielden, en misschien, heel diep vanbinnen, ook nog eens de hoop dat ik mijn moeder ooit weer zou zien. Ook al heb je slechts één persoon of één ding om dankbaar voor te zijn, dan is dat al genoeg. Ja, ik vind dat ik geluk heb gehad. Ik had mijn beproeving nooit kunnen doorstaan zonder te geloven dat alles op een dag weer goed zou komen. Het leven is een avontuur, je moet elke dag met volle teugen van het leven genieten, wat het je ook brengt.

Ik ben acht jaar oud en boos

Eerste sneeuwpop

Meegenomen

Het is een doodgewone maandagmorgen, 10 juni 1991. Een schooldag. Ik ben vroeg wakker. Ik wacht tot mijn moeder naar mijn kamer komt om me een zoen te geven voordat ze naar haar werk gaat. Gisteravond heb ik haar op het hart gedrukt dat ze dat niet mag vergeten.

Terwijl ik in bed lig te wachten, hoor ik de voordeur dichtvallen. Ze is weg. Ze is het vergeten. Nou ja, er is altijd nog vanavond. Ze kan me een knuffel geven wanneer ze uit haar werk thuiskomt. Maar ik ga wel tegen haar zeggen dat ze het vanmorgen is vergeten. Ik blijf nog even liggen, totdat de wekker me duidelijk maakt dat ik moet opstaan. Ik wacht nog eens vijf minuten en kom dan uit bed. Het valt me op dat de ring die ik een dag eerder op een handwerkbeurs heb gekocht nergens te vinden is. Verdraaid! Die had ik vandaag naar school willen dragen. Ik doorzoek mijn bed, maar tevergeefs. Als ik nog meer tijd verspil, mis ik de bus en zal Carl, mijn stiefvader, kwaad op me worden en moet ik hem vragen of hij me naar school brengt. Hij vindt toch al dat ik overall een puinhoop van maak, en ik wil hem niet nog een reden geven om me niet aardig te vinden. Soms heb ik het gevoel dat hij op een reden wacht om me weer weg te kunnen sturen.

Ik houd op met zoeken en besluit de ring om te doen die mijn moeder me vier jaar geleden voor mijn zevende verjaardag heeft gegeven, voordat ze Carl leerde kennen. Mijn elf jaar oude vinger is er een beetje

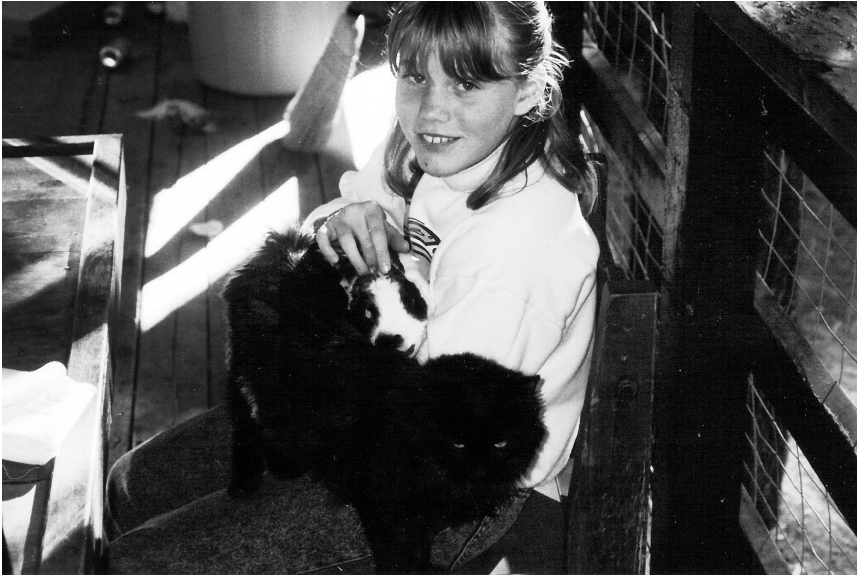
te dik voor geworden, dus ik draag hem niet vaak meer. Hij is van zilver, heel klein en sierlijk, en heeft de vorm van een vlinder, net als de moederplek die ik aan de binnenkant van mijn rechteronderarm heb, ter hoogte van mijn elleboog. Midden in de vlinder zit een piepklein diamantje. Ik probeer de ring om te doen, maar omdat hij te strak zit, schuif ik hem om mijn pink. Dat voelt beter. Ik kleed me aan. Ik besluit mijn roze stretchbroek en mijn lievelingsshirt met de afbeelding van een poes erop aan te doen. Het ziet er buiten koud uit, dus ik pak ook mijn roze windjack. Daarna loop ik naar de kamer van mijn kleine zusje en kijk even naar binnen. Gisteravond was mijn moeder de was aan het opvouwen in de babykamer en lag ik op het bed min of meer te helpen. Ondertussen probeerde ik mijn moeder ervan te overtuigen dat ik echt een hond moet hebben; volgens mij was ik best irritant, want ze bleef telkens maar ‘nee’ zeggen. Maar ik wil gewoon heel, heel, heel erg graag een hond. Verderop in de straat woont iemand die puppy’s heeft, en als ik maar even de kans krijg, ga ik daar kijken en probeer ik ze door het hek heen te aaien. Ik snap niet waarom ik geen hond krijg. Laatst moest ik op school een opstel schrijven, met als titel ‘Als ik één wens mocht doen’. Mijn wens was een hond. Ik zou hem Buddy noemen, en hij zou me overal volgen en kunstjes doen en het allermeest van mij houden. Ik hoop echt dat ik op een dag van mama een hond mag.

Ik heb mijn zusje van anderhalf gisteravond een nieuw kunstje geleerd. Ik heb haar laten zien hoe ze heel hoog op en neer in haar wiegje kan springen. Daar moest ze zo hard om lachen. Ik vind het leuk om haar te laten lachen. Ik denk dat het niet lang meer zal duren voordat ze uit haar wiegje kan klimmen. Ik kijk om het hoekje van de deur en zie dat ze nog diep ligt te slapen, dus ik sluipt stilletjes verder.

Ik voel me vanochtend niet zo lekker en overweeg even of ik tegen Carl, mijn stiefvader, moet zeggen dat ik ziek ben en niet naar school kan, maar ik besluit het niet te doen omdat ik geen zin heb in ruzie. En ik heb er eigenlijk ook geen zin in om de hele dag bij hem thuis te zijn. Meestal vind ik het leuk om naar school te gaan omdat ik daar tenminste niet voortdurend zijn kritiek hoef aan te horen. Misschien zal ik me

iets beter voelen als ik wat heb gegeten. Ik loop naar de keuken om mijn ontbijt en mijn boterhammen voor tussen de middag klaar te maken. Ik kies voor havermout, in de smaak perzik-room. Volgens het klokje op de magnetron is het half zeven. Ik weet dat ik zo de heuvel op moet lopen, anders mis ik de bus. Ik eet snel mijn havermout op. Gelukkig is Carl er niet en kan hij me niet zien schrokken. Hij vindt toch al dat ik geen tafelmanieren heb en laat geen gelegenheid voorbijgaan om me dat in te pepen.

Op een keer ergerde hij zich zo aan de manier waarop ik at dat hij me meenam naar de badkamer en me voor de spiegel liet eten, zodat ik mezelf kon zien. Ik denk niet dat ik dat een kind ooit zou laten doen, als ik een kind had. Ik begrijp gewoon niet waarom hij me niet aardig vindt. Ik smeer boterhammen met jam en pindakaas voor tussen de middag, doe er nog een appel en een pakje sap bij en kijk nog een keer of Shayna al wakker is, maar ze slaapt nog, dus ik ga weg zonder dag te zeggen. Ik heb Carl nog helemaal niet gezien. Ik denk dat hij buiten is, want binnen is hij nergens te bekennen. Meestal zit hij tv te kijken. Ik zie mijn kat, Monkey, buiten op het terras zitten. Ik heb hem van mijn oma Ninny gekregen, voordat we naar Tahoe verhuisden. Monkey is een zwarte manx, dat betekent dat hij geen staart heeft. Toen we hem kregen, wilde ik hem Sapphire noemen, omdat hij zulke blauwe ogen heeft. Maar Carl vond dat een stomme naam, en hij begon hem Monkey te noemen. Eerst werd ik daar heel boos om en noemde ik hem voortdurend Sapphire, maar toen Monkey groter werd, bleek Sapphire niet echt bij hem te passen, dus nu noem ik hem ook Monkey. Grappig dat je zo aan dingen kunt wennen. Monkey is meestal buiten, maar ik laat hem 's avonds binnen en dan slaapt hij bij me. Ik laat hem 's nachts liever niet buiten rondlopen, want voordat we naar Tahoe verhuisden, is Bridget, de kat van mijn moeder, door een wild beest opgegeten. Dat was vreselijk; we hadden dagenlang naar haar lopen zoeken en uiteindelijk vond ik een klein hoopje vacht. Dat was alles wat er van haar over was. Het was heel erg zielig. Monkey is vast al op jonge leeftijd bij zijn moeder weggehaald, want hij probeert altijd van mijn pluizige deken te

Monkey, Bugsy en ik

drinken. Ik geloof dat hij denkt dat ik zijn moeder ben.

Ik loop het terras op en aai hem even. Hij miauwt, om aan te geven dat hij honger heeft, en ik geef hem een paar brokjes. Ik heb ook een wortel bij me, voor Bussy het zwart-witte dwergkonijn dat helemaal niet zo klein is. Toen ik Carl een paar jaar geleden leerde kennen, had hij Bussy al. Het leukste aan Bussy vind ik dat hij zo gek is op ijslolly's met druivensmaak. Het is mijn taak om zijn kooi schoon te maken, en dat doe ik niet graag. Hij poept echt heel veel. Ik heb ooit gelezen dat konijnen elke nacht een keutel opeten. Grappig dat dieren soms dingen doen die wij mensen heel gek vinden, maar ik denk dat ze er een goede reden voor hebben; ik kan alleen niet bedenken welke.

Ik loop door de voordeur naar buiten, de trap af. Ons huis in Tahoe doet me denken aan een wintersportchalet. Het staat onder aan een heuvel. We zijn hier vorig jaar in september komen wonen. Daarvoor woonden we in Orange County. Nadat er was ingebroken in de flat waar we toen woonden, leek het mijn moeder en Carl beter om naar Tahoe te verhuizen. We wonen nu in een veel kleinere plaats.

Ik ben opgegroeid in Anaheim in Californië. Ik heb altijd gedacht dat Carl, toen hij bij ons kwam wonen, mijn moeder heeft overgehaald om me alleen naar school te laten lopen, want dat had ik daarvoor nog nooit eerder gedaan. Ik geloof niet dat mijn moeder het een erg fijn idee vond, maar ze kon me zelf niet meer brengen omdat ze 's morgens vroeg op haar werk moest zijn. Daarom moest Carl het doen. En soms deed hij het wel en soms ook niet, en als hij het niet deed, moest ik lopen. Ze gaven me een sleutel van de flat waar we woonden, en dat was het eerste jaar dat ik zelf naar school liep.

Op een dag, toen ik van Lampson Elementary, waar ik in de vierde zat, naar huis liep, kwam er een auto vol jongens aan die naar me begonnen te schreeuwen en gebaarden dat ik naar hen toe moest komen. Ik begon te rennen en verstopte me achter een struik totdat de auto weer weg was, en daarna rende ik zo snel als ik kon naar huis en deed daar de deur achter me op slot. Soms haalde mijn moeder of Carl me op van school. Dat vond ik fijn. Tahoe is heel anders dan Anaheim. Hier kan ik overal op mijn fiets naartoe, en ik ben hier niet bang.

Het huis in Tahoe in de winter

Er woont een hond bij ons in de buurt, Ninja, die's morgens soms samen met me de heuvel op loopt. Ik wil zo graag zelf ook een hond, een tje die elke morgen met me meeloopt en op me zit te wachten als ik uit school kom. Alleen vindt Ninja, de hond, Carl aardiger dan mij, en ze wacht meestal op hem en loopt in het weekend met hem mee.

Die ochtend hoopte ik dat Ninja met me mee zou lopen, maar ze was nergens te bekennen. Vlak voordat ik naar school vertrek, roep ik naar Carl dat ik naar de bus op de heuvel loop. Ik zie hem niet en krijg ook geen antwoord, maar ik zie dat hij zijn busje de garage uit heeft gereden, dus hij is vast aan het sleutelen. Ik begin rechts van de weg naar boven te lopen, maar wanneer de helling steiler wordt, ga ik aan de andere kant lopen. Ik hoef nog maar een week naar school, dan is het zomervakantie. Ik wil in de vakantie samen met mijn vriendin Shawnee op een manege gaan werken. Ze is gek op paarden en tekent ze soms voor me. Ik vind dat ze heel mooi paarden kan tekenen. Ze heeft me wel eens meegenomen op een buitenrit, en dat vond ik geweldig. Zij kan heel goed rijden. Ze woonde vroeger met haar moeder op een ranch, maar nu woont ze op anderhalve kilometer bij ons vandaan in een flat, samen met haar oma Millie. Ik heb zo'n zin in de zomer. Ik hoop ooit net zo goed te kunnen rijden als zij. Ik moet nog aan mijn moeder en Carl vragen of het mag, maar ik hoop van wel. Carl zegt altijd dat ik mijn steentje moet bijdragen en moet leren wat verantwoordelijkheid is, en hoe kan ik dat beter leren dan door een vakantiebaantje te hebben? Zo ga ik het in elk geval aan hem voorstellen, en dan zie ik wel wat hij zegt. Carls zus, mijn nieuwe tante M, heeft twee paarden. Het ene is een merrie, en het andere haar veulentje. Ik ga graag bij haar op bezoek. Ze is heel aardig tegen me, zeker in vergelijking met Carl en diens moeder W. M doet alsof ze me echt aardig vindt. Ze laat me voor zich op haar paard zitten en dan rijden we rondjes door de bak. Dat is zo leuk. Ze heeft ook een heel lieve cockerspaniël die graag met je stoeit. Ik ga graag naar haar toe, ze lijkt me echt aardig te vinden.

Toen we nog in Orange County woonden, zat ik op jazzballet. Ik ging er niet graag heen. Ik wilde liever op klassiek ballet, maar toen mijn moeder me wilde opgeven zaten die lessen al vol en konden we alleen

nog voor jazzballet kiezen. Ik ben heel verlegen en treed niet graag op voor anderen. Na mijn laatste voorstelling zijn we naar Tahoe verhuisd. Gelukkig maar. Als ik nog een keer voor publiek had moeten optreden, had ik het vast verpest. En ik vond het ook niet zo geweldig dat ik zo'n strak pakje moest dragen.

Toen we naar Tahoe waren verhuisd en de school weer was begonnen, ben ik op scouting gegaan. Ook dat was niet echt mijn eigen idee. Het is niet gemakkelijk om vriendinnen te maken, maar een paar van de scoutingmeisjes zitten ook bij mij in de klas, dus daardoor valt het wel mee. Ik wou alleen dat ik niet zo verlegen was. Meestal ga ik met Shawnee om, hoewel ze niet in mijn groepje zit. Maar alle meisjes zijn aardig en ik vind het leuk als we dingen maken en met z'n allen koekjes gaan verkopen. Ik ben er niet goed in om zomaar bij vreemden aan te bellen en te vragen of ze koekjes willen kopen en zo de scouting willen steunen, maar ik ben wel heel goed in het eten van die koekjes. Ik heb het liefst de koekjes met chocolade en pepermunt of die met kokos en karamel. Wanneer het mijn beurt is om aan te bellen en de koekjes te verkopen, klop ik aan en laat ik het andere meisje het woord doen. Zal ik ooit leren minder verlegen te zijn? Tijdens de laatste week voor de vakantie gaan we op schoolreisje naar een waterpark. Ik wil heel graag mee en ervan genieten, maar mijn lichaam verandert en ik schaam me een beetje. Laatst wilde ik aan mama vragen of ik mijn oksels en benen mag scheren. Ik vind het vreselijk als iedereen kan zien dat ik overal haar heb. Maar ik weet niet hoe ik erover moet beginnen. Ik moet snel iets bedenken, want over een paar dagen gaan we al op schoolreisje.

Terwijl ik op die frisse junidag de heuvel op loop naar de halte van de schoolbus, besef ik dat ik af en toe het gevoel heb dat iets of iemand anders mijn leven bepaalt. Als ik bijvoorbeeld met mijn barbiepoppen speel, bepaal ik hoe ze leven en wat ze allemaal moeten doen. Soms heb ik het idee dat het bij mij ook zo gaat. Het voelt alsof mijn leven voor me wordt uitgestippeld, al weet ik niet goed hoe. Vandaag voel ik me net een trekpopp, maar ik weet niet wie er aan de touwtjes trekt.

Ik bereik dat stukje van de heuvel waar ik, zo hebben ze me geleerd,

moet oversteken. Dat hebben Carl en mijn moeder me verteld toen we hier kwamen wonen, en er werd besloten dat ik naar de bushalte zou lopen om hier de bus naar school te pakken. Carl zei dat ik hier moet oversteken, zodat tegemoetkomend verkeer me kan zien en ik ook kan zien wat er aan komt rijden. Terwijl ik in de bocht de weg oversteek, dwalen mijn gedachten af en begin ik te dagdromen over de zomer. Ik loop door het grind langs de kant van de weg. Ik heb de hele ochtend nog geen auto's gezien. Aan mijn linkerhand staan struiken. Ik hoor een auto achter me. Ik kijk om en verwacht dat de auto me aan de andere kant van de weg zal passeren en verder de heuvel op zal rijden, maar tot mijn grote verbazing komt hij naast me rijden. Ik ben zo in gedachten verzonken dat het ongewone gedrag van de automobilist me eerst niet opvalt. Ik blijf staan omdat de man zijn raampje naar beneden draait. Hij buigt zich een beetje voorover en vraagt de weg. En dan schiet zijn hand opeens zo snel door het raampje naar buiten dat ik amper zie dat hij iets zwarts vasthoudt. Ik hoor een knetterend geluid en heb het gevoel dat ik me niet meer kan bewegen. Ik doe strompelend een paar stappen naar achteren; angst is het enige wat ik voel, en de drang zo snel mogelijk weg te rennen. Het portier van de auto zwaait open, en ik val op de grond en probeer op handen en kont naar de veilige struiken te schuiven. Zo snel mogelijk wegkruipen, dat is alles waaraan ik kan denken, weg van de man die me wil pakken. Mijn hand vindt iets hards en kleverigs. Wat is dat? Het maakt niet uit, ik moet het blijven vasthouden. Iemand trekt nu aan me, ik word opgetild. Mijn armen en benen voelen loodzwaar aan. Ik probeer me te verzetten en naar de struiken te kruipen. Het verlamme gevoel komt weer terug, samen met een vreemd knetterend geluid, alsof er iets onder stroom staat. Om de een of andere reden kan ik me niet verzetten. Ik snap niet waarom mijn lijf niet meewerkt. Ik merk dat ik in mijn broek heb geplast, maar gek genoeg schaam ik me niet. 'Nee, nee, nee,' roep ik. Ik hoor dat mijn stem heel schor klinkt. De vreemde man tilt me op en zet me achter in de auto en duwt me naar beneden. Het is alsof er watten in mijn hoofd zitten. Ik snap niet wat er gebeurt. Ik wil naar huis. Ik wil terug in bed

kruipen. Ik wil met mijn zusje spelen. Ik wil naar mijn mama. Ik wil dat de klok wordt teruggedraaid en ik het over kan doen. Er wordt een deken over me heen gegooid en ik voel iets zwaars op mijn rug drukken. Ik heb het gevoel dat ik geen lucht krijg. Ik hoor stemmen, maar die zijn gedempt. De auto zet zich in beweging. Ik wil eruit. Ik lig te kronkelen, maar iets houdt me op mijn plaats. Ik begin me te schamen omdat ik in mijn broek heb geplast en wil naar huis. Ik heb gevoel dat ik niet helder kan denken. Ik weet dat er iets met me gebeurt wat niet goed is, maar ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben bang en hulpeloos. De auto beweegt en ik voel me misselijk. Ik moet overgeven, maar ik ben bang dat ik dan zal stikken, dus ik houd het binnen. Om de een of andere reden weet ik dat ze me niet zullen helpen als ik stik. Ik heb het zo warm. Het is alsof mijn vel in brand staat. Haal alsjeblieft die deken weg, ik stik! Ik wil schreeuwen, maar mijn keel is droog en er komt geen geluid uit mijn mond. Ik raak buiten bewustzijn. Wanneer ik bijkom, hoor ik stemmen. De auto is gestopt. Waar zijn we? Ik hoor twee stemmen. Een mannenstem, en een gedempte, lage stem die niet als een mannenstem klinkt. De deken ligt nog steeds over me heen, maar er ligt niet langer iets zwaars op mijn rug. Ik hoor heel snel een portier open- en dichtgaan. Eindelijk wordt de deken van me af getrokken en zie ik dat degene die achterin zat nu voorin zit, maar ik kan geen gezicht zien: het is iemand die niet zo groot is, het kan een vrouw zijn. De man die me in de auto trok, biedt me iets te drinken aan. Ik heb het zo warm en mijn keel is zo droog. Hij zegt dat hij ook een rietje voor mij heeft, zodat ik niet bang hoeft te zijn voor zijn bacteriën. Ik ben zo blij dat ik iets te drinken krijg – ik heb een droge mond, alsof ik al die tijd heb liggen schreeuwen, maar ik kan me helemaal niet herinneren dat ik dat heb gedaan. Opeens hoor ik hem lachen. Hij zegt iets, dat hij niet kan geloven dat het is gelukt. Ik wil tegen hem zeggen dat ik naar huis wil. Maar ik ben bang, ik ben bang dat ik de man kwaad zal maken. Wat moet ik doen? Ik weet het gewoon niet. Ik wou dat ik het wist. Ik ben zo bang. Ik wil in slaap vallen en net doen alsof dit nooit is gebeurd. Waarom gebeurt dit? Wie zijn deze mensen en wat willen ze van me?